

[L. D. Rasmussen.]

ning, der blev afgivet af det Udvalg, der sidste Vinter arbejdede med Lovforslaget af 1928, findes ikke en eneste Ændring til Kapitel 7, altsaa heller ikke til § 59. Og paa dette Punkt er det foreliggende Lovforslag ganske enslydende med Lovforslaget i Fjor; der er kommet et nyt Stykke 2, som jeg hilser som en Forbedring, men det berører aldeles ikke det her omtalte Spørgsmaal.

I Fjor havde der altsaa været rig Lejlighed til at møde op med sine Betænkkeligheder og sin absolutte Modstand imod § 59, men der er ikke indvendt et eneste Ord imod Prøvetiden 2—5 Aar, medens man altsaa nu vender sig absolut derimod saa skarpt, som Tilfældet er. Og jeg finder ikke i Betænkningen nogen egentlig saglig Begrundelse herfor. Det er, om jeg saa maa sige, kun almindelige Talemaader; der er intet virkelig vægtigt anført til Gunst for, at man skal gaa til 5 Aar og ikke vil gaa med til de 2—5 Aar, ikke vil gøre hele Bestemmelsen bøjelig og elastisk.

Derimod synes Mindretallet mindre at have haft sin Opmærksomhed henvendt paa et Spørgsmaal af stor principiel Betydning, nemlig den ganske overordentlig store Tillid, der gennem hele Straffeloven vises Domstolene, en Tillid, som jeg haaber og tror ikke vil blive skuffet. Denne Tillid vises ved den Elasticitet, der præger Lovforslaget med Hensyn til Strafudmaalingen. Mange Steder findes intet Minimum, netop fordi der kan tages Hensyn til det rent individuelle og til de Forhold, under hvilke Lovovertrædelsen er begaaet. Men ved denne Ændring brydes i Virkeligheden Tillidsforholdet til Domstolene; her skal det være et bestemt Antal Aar, mindst 5, og det skal være gældende for alle; der kan ingen Afvigelse ske; det skal være ganske automatisk; det skal gaa lige efter en Linie, og der maa ikke tages Hensyn til Forbrydelsens Art eller Individets Karakter.

Mærkeligt nok er det, at denne stivnede Linealændring efterfølges i Forslaget af en Bestemmelse, der paa et lige saa vigtigt Omraade lyser af Tillid ved sin Elasticitet. Denne Bestemmelse, der er ganske klar, lyder saaledes — jeg vil gerne med den højtærede Formands Tilladelse oplæse det Par Linier —:

„I Prøvetiden eller en Del af denne sættes den dømte under et i Dommen nærmere bestemt Tilsyn, medmindre dette efter Omstændighederne skønnes ikke at være formaalstjenligt.“

Det overlades her trygt til Domstolene

at træffe Bestemmelse med Hensyn til Tilsyn i en Del af Prøvetiden, i hele Prøvetiden, eller maaske slet intet Tilsyn, og det forekommer mig, at dette er rigtigt. Her er den Elasticitet, som ogsaa bør være der med Hensyn til selve Prøvetidens Fastsættelse, og jeg kan ikke se det logiske i, at man saaledes piller en Sætning ud og ændrer den, stivner den, medens man beholder Elasticiteten paa andre Omraader.

Jeg vil gerne henlede det ærede Mindretals Opmærksomhed paa, at hvis Ændringen under Nr. 51 skulde blive vedtaget, hvad jeg ikke haaber, vil det sikkert være nødvendigt for Mindretallet at stille endnu et Ændringsforslag til § 59 — det kan jo gøres mellem anden og tredje Behandling. I Paragraffens tredje Linie staar nemlig, at „Straffen bortfalder ved Udløbet af en af Retten fastsat Prøvetid“, og dette er rigtigt efter Paragraffens nuværende Indhold; men hvis Prøvetiden fastsættes og bestemmes aldeles uforanderlig i Loven, saa kan den dog ikke fastsættes af Retten. Derfor maa en Ændring her sikkert være nødvendig.

Ærede Medlemmer maa tilgive, at jeg noget udførligere, end jeg egentlig havde ønsket, har opholdt mig ved denne Ændring; men efter min Opfattelse er hele 7de Kapitel og da ikke mindst § 59 særdeles betydningsfuld. Her er vel nok i det væsentlige Tale om første Gang begaaede Forbrydelser, om unge Mennesker og om ældre, som for første Gang kommer ind paa Lovovertrædelser, og det er kun naturligt, at Samfundet stiller Lovovertræderen overfor sit Ansvar og med Myndighed belærer ham om, hvilke Hensyn han skal tage til Samfundet og til sine Medmennesker. Men paa den anden Side maa det dog være saaledes, at man med Mildhed og Forstaaelse søger at lede den paagældende tilbage til den Vej, som vi ønsker, han skal vandre, til Gavn for Samfundet og til Glæde for sig selv.

Jeg vil saa indtrængende, som det er mig muligt, først og fremmest tillade mig at anraabe det ærede Mindretal og bede det om at tage dette Ændringsforslag tilbage. Hvis dette imidlertid ikke skulde kunne lykkes, vil jeg bede om, at saa mange Medlemmer som muligt vil være med til at stemme Ændringsforslaget ned.

Mindretallets Underændringsforslag under Nr. 55 og Ændringsforslag under Nr. 56, der begge gaar ud paa at tage strengere paa Betleri, end Lovforslaget foreskriver, vil jeg fraraade. Jeg kan ikke tiltræde den Tanke, at Betleri skal sættes i Klasse med almindelige Berigelsesforbrydelser. Ved al-